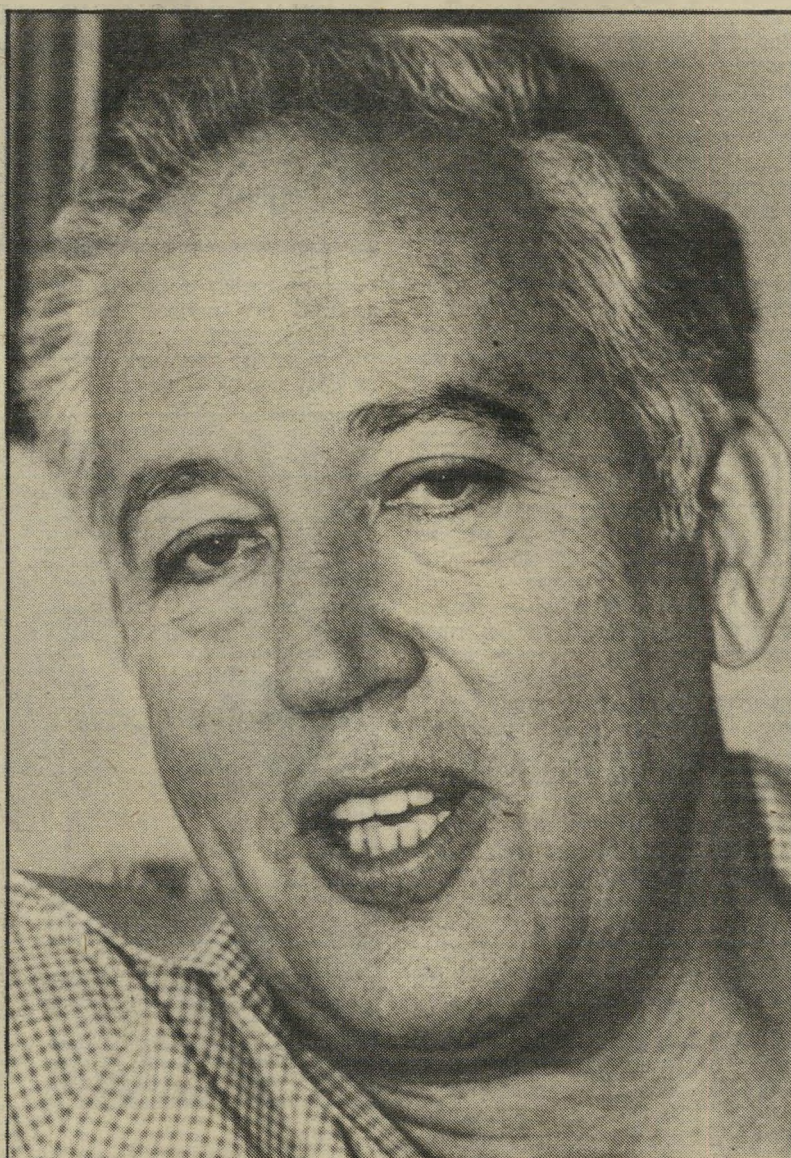

השד גד יעקובי מספר על אכזבתו הגדולה מכך שלא קיבל את תיק האוצר או התעשייה, מצהיר שאם תפקידו יהיה מרוקן מתוכן יותר עליו ויהיה שר-בלייטיק, מספר על חייו החדשים עם נלה, על בתו התינוקת, על זיקתו לספרות, השירים והרומן שהוא כותב

"אני כותב שירים כשנחה עלי הרוח באופן בלתי-צפוי, כשאני יושב בבית-קפה או כשאני נוסע במכונית"

"השלימות הפנימית שלי איפשרה לי להחליט להחלום מכל ההיבט הציבורי-פוליטי-חיצוני של העניין, ולהתגרש"

"אני ונלה בראש אחד, אין לנו חילוקי-דעות, היא מבטיחה את אורח-חיי ומכבדת אותי, ואני מבין ומכבד את אורח-חיה"

ראיינה שרית ישי

"מאז עברתי ניתוח לב פתוח, אני בעל חוש מידה ודאיה יותר מוכחח על החיים, ידע להבדיל בין טבל לעיקר"

"כיום אני לא מבחד מהמוות. אני לא חי בתחושה של בהלה. בשבילי המוות הוא חלק מהחיים"

"כשאני חוזר הביתה אחרי יום מאכזב, המתח יורד ממני תוך דקות, כאשר הילדה רצה אלי ואני מרים ומחבק אותה"

חיי הפרטיים חשובים

לי מהפוליטיקה!

פנטזים. את ההגדרה "שר-על כלכלי" שנשא קודמו בתפקיד, הוא מכנה בדיחה. הוא כולו דרוך לקרב, מעוניין מאוד להשתלב בעשייה. קצת נפגע מכך שאינו חבר בקבינט המצומצם. יעקובי מדגיש כי הוא הבא בתור להיכנס לקבינט הזה מטעם המערך.

שוב ושוב הוא חוזר על התנאי שהציב כאשר קיבל על עצמו את תפקיד שר הכלכלה והתיכנון: אם התפקיד יהיה ריק מתוכן, הוא יהפוך להיות שר-בלייטיק. אומרים שמוטה גור ביקש להתחלף איתו. שאמר לו: "קח את תפקיד שר-הבריאות. תן לי את תפקיד שר-הכלכלה". הוא סירב.

שעליהם חלם: תיק האוצר או תיק התעשייה והמיסחר.

על האוצר ויתר ברגע שהיה ברור שמסתמנת ממשלת אחדות לאומית. הוא אומר, שהיה ברור שצריך לוותר על האוצר, כדי שרביץ יקבל את הביטחון. על התמ"ת, כך נדמה לי, הוא עדיין לא מוותר.

אומרים שהוא כועס - מה זה כועס? רותח מזעם - על שימרון פרס. לעיתונות הוא לא מעז לומר דברים מפורשים, אך אינו מנסה להסתיר כהוא זה את אכזבתו.

למעשה, נכנס יעקובי לנעליו של יעקב מרידור. נדמה לי שזה מעליב אותו. הוא מספר כי כעת כולם מצפים ממנו שימציא

יעקובי שבנאות-אפקה. כל הבית על הרגליים. הדס, בת השנתיים, לא מניחה להוריה להתעלם מנוכחותה אפילו לדקה. נלה, בחולצת-טי ובמיכנסיים קצרים, היא ללא ספק היפה שבנשות השרים החדשות. דרך ארוכה עשתה נלה מאז התקופה שבה היכרתי אותה כשותפתה לדירה של יונה אליאן, ברחוב איבן-גבירול. היא נראית שייגוען כבר בבוקר, בפנים נקיות מאיפור. הבית נעים מאוד. המון פרחים שהגיעו לרגל המינוי החדש של בעל-הבית. הוא לא מתלהב. "זה מסוג הנחמות הקטנות", הוא אומר ואינו מנסה להסתיר את אכזבתו מכך שלא קיבל אף לא אחד משני התיקים

ביקשתי למגוש אותו ביום הראשון להיכנסו לתפקידו החדש. הוא אמר לי: "דחילק, אני אפילו לא יודע איפה המישרד הוא היה זה שהתאים את עצמו אליי. וקבע איתי פגישה בשבת, בשמונה וחצי בבוקר."

ההתחשבות, אני חייבת לציין, היתה מצידו. אני הייתי זו שהיתה דחוקה בזמן, הוא היה זה שהתאים את עצמו אליי. שלא כמו שרים אחרים, הוא גם טרח והשיב בעצמו לצילצול הטלפון שלי. המזכירה החדשה שלו לא עשתה זאת במקומו.

שבת בבוקר, שמונה וחצי, בבית מישפחת